

"Ronddolen in Parijs"

In steeds wisselende samenstellingen en los-vaste groepjes doolden leerlingen, docenten en overige busreizigers langs diverse *lieux de mémoire*.

‘Hier hebben de Groten der Aarde van Weleer ook hun stappen liggen,’ verklaarde Herr Hermann plechtig. ‘Genieën als Einstein...’

Warrige Wanda was weinig onder de indruk. ‘Toen je de vorige keer die trip door Duitsland maakte op weg naar de Toverberg, hebben jullie toen ook rondgelopen op plaatsen waar historische figuren, grote filosofen als Nietzsche en Schopenhaimer enzo, eens hebben rondgehuppeld,’ vroeg ze.

Herr Hermann glimlachte vertederd. ‘Schopenhaimer? Wie is dat nou weer?’

‘Die kerel die zulke rare dingen zei over vrouwen.’

‘Jawohl, Herr Hermann kent zijn Schopenhaimers!’ riep en gebaarde Nerd Nico.

‘Ach ja, ach so, de schrijver van *Er is geen vrouw die deugt*. Een wereldvreemde kamergeleerde die vrouwen maar onnozele wezens vond; hij noemde ze het korte, smalschouderige, breedheupige, kortbenige geslacht. Maar hij heeft waarschijnlijk nooit zulke aantrekkelijke meiden en vrouwen als jullie met je lange sierlijke benen ontmoet. Hij heeft hier trouwens als jochie ook rondgestapt. Evenals Nietzsche en Freud na hem.’

‘Wie ook hun voetstappen hier hebben liggen zijn de schoonheden aan het hof: Madame de Pompadour en de later onthoofde Marie-Antoinette,’ zuchtte de lerares Frans.

‘O dat belachelijke vrouwmens, koningin was ze toch? Die ooit zei dat het hongerende en dorstige gepeupel maar cake moest gaan eten en cola drinken,’ snoof Karel. ‘Kopje kleiner gemaakt, dat madammeke. Ze wisten toen wel raad met zulke troela’s. Mogen zulke gouden tijden snel weer terug keren.’

‘Hebben die Russische schrijfgenieën Dostojevski en Tolstoj hier ook rondgelopen in hun jonge jaren voordat het gristenkwallen werden,’ vroeg Arie.